

Moje soukromí – nedívat se, nešťourat! (úvaha)

Osnova:

1. Podnět k zamyšlení
2. Definice
3. Kde soukromí začíná?
4. Umělci
5. Během života
6. Moderní doba
7. Internet
8. Co z toho plyne?

Tato zdánlivě nudná úloha do školy se pro mne nečekaně stala podnětem k zajímavému zamyšlení. V následující úvaze se pokusím zachytit myšlenky a názory, které mě při psaní této práce napadly.

Soukromí je jednou ze základních lidských potřeb. Podle právní definice je to osobní oblast jednotlivce nebo skupiny. V češtině zahrnuje schopnost či právo zadržovat informace o sobě, ale také hmotný a myšlenkový prostor subjektu.

Kdy ale potřeba soukromí vzniká? Kdy začíná? Kdy vznikne touha uchovávat si svá tajemství, mít své soukromí? Po narození nejenže dítě žádné soukromí nemá, ale dokonce ani po žádném netouží. Ba právě naopak, často si pláčem přímo vynucuje společnost a blízkost svých rodičů. Vrátil-li se ve vzpomínkách do svého útlého dětství, uvědomuji si, že jsem skutečně žádné soukromí nepotřeboval. Rodiče věděli naprosto o všem, co dělám. A já jsem se se vším rád chlubil, vítal jsem jejich společnost a účast na mých prvních hrách. Na své první tajemství si ale přesně pamatuji. To jsem si i přes mamčin zákaz schoval oblíbenou plastovou hračku do postele, abych si s ní mohl ještě večer hrát. Maminka mi ji nechtěla dovolit v dobrém úmyslu – abych se o ni ve spánku nezranil, což jsem pochopitelně nechápal. Měl jsem pocit, že takto nad maminkou vyzraji. Tehdy to pro mne asi začalo. Měl jsem v hlavě něco, co jsem zatajil. Později má tajemství gradovala, a to jak do množství, tak i do závažnosti. Přestože se snažím mé rodiče co možná nejvíce informovat o všem, co se kolem mě děje, tajemství přibývají a jistě také přibývají budou. Víím, že se mohu rodičům se vším svěřit, že by mou větší sdílnost jistě přivítali, ale já nechci a ani nemohu být vždy ve všem naprosto otevřený. Něco si prostě musím nechat jen pro sebe. To, co před okolním světem tajím, nejsou žádné špatné skutky nebo činy. Prostě se jen nechci svěřovat úplně se vším, co prožívám a o čem přemýšlím.

Možná je tady někde bod, který odděluje nás, obyčejné smrtelníky, od skutečných umělců. Zatímco my své pocity a nejnítěrnější myšlenky pečlivě skrýváme, oni najdou sílu svá přání, bolesti, křivdy, úspěchy, štěstí i lásky vyjevit světu a prostřednictvím svého díla se o ně podělit s ostatními. Už jen za tu odvalu jsou obdivuhodní.

V průběhu svého života jsme neustále konfrontováni s jinými lidmi. Ve škole i v práci jsme stále sledováni, hodnoceni, posuzováni, naše myšlenky, činy, gesta, výsledky jsou neustále zkoumány, klasifikovány, škatulkovány. Člověk je tak často nucen nasadit masku, za kterou skryje své vlastní Já.

Potřeba soukromí podle mého názoru plyne i z toho, jak nás o něj moderní technická doba stále více připravuje. V dnešní době není člověk nikde sám. Vyjdeme-li ven z domu,

musíme počítat s tím, že nás téměř všude sledují bezpečnostní kamery. Na ulici, v obchodě, na úřadě, v práci a dokonce už i ve škole. Tyto kamery jsou zde údajně jen kvůli naší bezpečnosti. Ale je tomu skutečně tak? Majitelé kamer se dušují, že záznamy z nich pořízené nemohou být zneužity. Ale už sama existence Úřadu pro ochranu osobních údajů je jasnou známkou toho, že si i naši politici, kteří mnohdy nedohlédnou ani na špičku vlastního nosu, pochopili, že z tohoto směru může plynout velká hrozba. Nevěřím na poctivost zaměstnanců ani na všemocnost jakéhokoliv úřadu. Upřímně se děším, když při každodenním sledování zpráv slyším o porušování soukromí, či ztrátě osobních dat či o jejich zneužití.

Jednou ze samozřejmostí dnešní doby je počítač napojený na internet. Po internetu často probíhají ty nejintimnější rozhovory, které můžou sledovat desítky hackerů po celém světě. Jakmile jsem podruhé přišel o veškerá data z mého počítače kvůli virům, rozhodl jsem se, že se pro zachycování svých opravdu osobních myšlenek vrátím k osvědčené tužce a papíru. A spolehnu se na to, že soukromí se u nás doma ctí a rodiče se určitě nestanou papírovými „hackery“.

Co z toho plyne? Že člověk, potřebuje nutně své vlastní soukromí, které ostatní respektují. Je to o tom, že i já respektuji soukromí ostatních. Tak jako bych nikdy neotevřel cizí dopis a nepátral po přístupu k počítači někoho jiného, tak jako se nehrabu nikomu ve věcech a neroznáším cizí tajemství, očekávám totéž od svého okolí. Myslím si, že je to prostě o obyčejné lidské slušnosti. Takže až bude stát u mých zavřených dveří, prosím, klepejte. Já na ty vaše taky zatukám.